

Посвещавам тази книга на всички, които
търсят и обичат Истината.

От Автора

ПЪРВА ЧАСТ

I ГЛАВА

„Нещо не е наред...Уж е ден като ден...“
Вл. Висоцки („Него го няма...“)

Стела с бързи крачки си проправяше път сред тълпата. Това, с което все още ѝ беше трудно да свикне, бяха шумът и мръсният въздух в големия град. Спря се до светофара, изчакайки да светне зелено за пешеходците. „Закъснявам – помисли си тя, бързо поглеждайки към часовника на ръката си. – Три минути, само три минути... Пак ще трябва да тичам. Трябваше да не си обувам сандали на високи токчета“. В този момент един стар форд потегли с пълна газ и от ауспуха му излезе облак черен пушек. Стела почти се задави, изумена от неприятната изненада и недостиг на кислород. „Мамка му! – помисли си тя. – Какво ще стане с бялата ми риза?“

– Ей, селянин такъв! – провикна се някаква намръщена тлъста госпожа до нея, заплашително вдигайки юмрук към форда. – Няма да ти дишам мърсотииите!

Стела беше забравила, че най-обидното нещо в София не беше да те напсуват, а да те нарекат „селянин“. Ако не си от столицата, значи, си „селянин“. „В такъв случай и аз съм селянка“ – помисли си тя, поглеждайки към дрехите си. Облечена така, изобщо не приличаше на селянка. Погледна крадешком към дре-

хите на тлъстата госпожа, които ѝ се сториха доста стари и намачкани, а на всичкото отгоре и миришеха на пот. „Може би тя е гражданка“ – каза си Стела и почти се засмя в себе си. В този момент светофарът светна зелено за пешеходците и всички стремглаво се запътиха към отсрещния тротоар. На петдесетина метра пред себе си Стела видя една глутница кучета, които се шляеха насам-натам. „О, пак ли тези кучета – възмути се тя. – Само те ми трябваха сега“. Тогава видя, че може да мине и през подлеза. Тръгна за натам, макар и да знаеше, че това ще ѝ удължи малко пътя. Забърза се надолу по стълбите, като внимаваше да не се спъне. В този момент до нея достигна позната мелодия, която ставаше все по-силна с всяко следващо стъпало. Френски шансон на акордеон. Ах, как обичаше тази мелодия! За миг ѝ се прииска да остане малко, за да послуша. „Не мога, ще закъснея“ – помисли си тя и вдигна очи, за да погледне човека, който свиреше на акордеон. Възрастен мъж, може би пенсионер, макар и косата му да не беше бяла, или поне това от нея, което се подаваше изпод намачкания му каскет. Имаше някаква позната тъга в очите му. Стела си спомни за баща си. Той също имаше такова изражение, когато свиреше този шансон. Беше любимият му. Хрумна ѝ да пусне на уличния музикант някаква монета в кутийката пред него, но си спомни, че има пари само за една закуска за обяд. „Защо ми е толкова близка тази мелодия? – запита се тя. – Може би защото е станала част от мен. А може би защото толкова много прилича на моя живот“.

Дори не усети кога стигна до магазина. Мислите за баща ѝ толкова я бяха обсебили, че не забелязваше нищо пред себе си, нито дори времето, което беше минало.

– Пак закъсняваш – почти се стресна от думите на Поли, която стоеше пред нея със запалена цигара и пластмасова чаша с кафе в другата ръка. – Цели пет минути!

Поли посочи с пръст часовника на ръката си и ѝ се усмихна дяволито.

– Съжалявам. Автобусът попадна в задръстване – отвърна Стела.

– Споко! Няма да кажа на шефа. Дръж тия работи за малко, да отключи.

Поли кажи-речи набута в ръцете на Стела чантата си и чашата с кафе, а димящата цигара остави пред голямото стъкло, до вратата на магазина. После бързо се наведе, за да отключи долната ключалка, при което прашките ѝ се показаха над късата дънкова пола. „Дали не го прави нарочно?“ – запита се Стела. Всяка сутрин тази процедура се повтаряше и Стела знаеше, че няколко мъжки погледа от масите на отсрещното кафене мигновено се отправиха към задните части на Поли, която явно харесваше да бъде обект на наблюдение. Стела подозираше това, но не я упрекуваше. Известно ѝ беше също, че колежката ѝ нарочно си купува по-малък размер сутиен, с по-малки чашки, за да може по-голяма част от гърдите ѝ да бъде на показ. След отключването и на горната ключалка Поли отвори рязко вратата и се втурна към кутийката на

СОТ-а, за да набере бързо кода за достъп. Справила се успешно с това, тя въздъхна с облекчение и се наведе, за да вземе цигарата – много бавно, за да могат мъжете от кафенето да видят пищните ѝ гърди.

– Искаш ли кафе? – погледна въпросително към Стела, докато си вземаше чангата и чашата обратно.

– Не, благодаря. Пила съм вече.

– Добре.

След малко влязоха в магазина и включиха климатичите на охлаждане. Поли застана пред едно от огледалата и започна да си оглежда грима по лицето и червилото. После присви леко очи и изпъна устни, като че ли целуваше мнимо някого; сложи самодоволно ръце на хълбоците си и се усмихна. След това погледна към една черна вечерна рокля със сребристи мъниста отпред и дълбоко деколте, запитвайки Стела:

– К'во ще кажеш за това, а?

– Хм, красива е.

– Да, много е готина.

Поли влезе в пробната с роклята и след една минута излезе, облечена в нея.

– Хей, ако те види шефа, какво ще му кажеш? – възрази Стела.

– Споко, к'во се шашкаш? Убиец е, нали?

Поли плъзна ръцете по ханша си, сега ясно очертан от роклята, присви леко колена и изпъчи бюста си, като че ли позираше за някакъв постер.

– Приличам ли ти на Тина Търнър, а? – погледна въпросително към Стела, явно очаквайки съгласие от нея.

– Е, по-хубава си от нея.

– По-хубава, я! Къде ще се сравнява тази дъртачка с мене? Може да си я взема.

– Не е ли доста скъпичка? – попита Стела.

– Споко. Не бери грижа.

– Здравейте!

Двете панически погледнаха към вратата. Там стоеше високо момче в работни дрехи, с пръчка и кофа в ръцете.

– Изкара ми ангелите, бе! – Поли погледна малко гневно към момчето. – Да миеш ли си дошъл?

– Днес е вторник, ден за миене – младежът се усмихна дружелюбно.

– Хайде, почвай! К'во чакаш? – Поли продължаваше да се държи малко троснато с новодошлия и Стела се запита дали не преиграва.

Поли взе да си пригладжа косата, докато си тананикаше някаква мелодия и се кълчеше ритмично пред огледалото, като че ли танцува. Внезапно фибата ѝ падна на земята и тя се наведе да я вземе, без да си присвива коленете, при което дъното на прашките ѝ и част от задника ѝ се показаха. Сега вече Стела със сигурност знаеше, че го прави нарочно. „Ама че безсрамница!“ – помисли си тя и излезе въвн от магазина, доста възмутена, макар и да се стараше да изглежда непринудено. Момъкът ѝ се усмихна, правейки се, че не е забелязал изгълнението на Поли. Стела видя известна ирония в усмивката му.

– Не ѝ се сърди. Такава си е откакто я познавам, то ест от пет години, пет години вече откакто мия този

магазин – каза момчето, започвайки да мие стъклата. –
А ти откога работиш тук? За първи път те виждам.

– Ами... от миналата седмица.

– Ясно. Студентка ли си?

– Откъде знаеш, че съм студентка?

– На такава ми приличаш. Има много студентки, които работят като продавачки. Къде учиш?

– В Нов Български. Журналистика.

През това време младежът вече беше измил половината магазин. Стела, явно впечатлена от сръчността му, попита:

– Ами ти от колко време работиш тази работа?

– От седем години. Между другото, и аз съм студент.

– Така ли? И какво учиш?

– Богословие.

– Поп ли ще ставаш? А къде ти е брадата?

– Не – момчето се засмя, – теолог. Това е различно.

– Не е ли тъпо това?

– Зависи от това, по какъв начин гледаш на нещата. Всъщност, следващата седмица имам изпит и няма да мога да измия магазина.

– Тогава ти пожелавам късмет за изпита.

– Аз не вярвам в късмета.

– Как така не вярваш в късмета? – Стела го погледна учудено. – За първи път чувам, че някой не вярва в късмета.

– Впрочем, късметът е така нареченото щастливо стечение на обстоятелствата. Нали така?

– Ами да – Стела се съгласи с неохота.

– Следователно, за да има щастливо стечение на об-

стоятелствата, трябва някой да ги аранжира. Нали така?

Стела не отговори. Никога не беше мислила по този въпрос.

– Кажи ми тогава – продължи младежът, – защо трябва да вярвам в самите обстоятелства, а не в този, който ги аранжира, то ест Бог?

– Не знам. Може и да си прав.

Стела се обърна настрани, давайки ясно да се разбере, че не ѝ се говори по този въпрос.

– Ти, струва ми се, много се престараваш – каза тя, за да промени темата на разговора.

– Ако беше мой магазинът, щях да го мия по същия начин.

В това време се разнесе шум и глъчка от кафенето срещу магазина. Два джипа паркираха отпред и от тях излязоха две шумни компании. Стела забеляза, че мъжете бяха доста по-възрастни от жените.

– Мутри, мутреси, и на мутри метреси – заяви момчето и се усмихна, намигвайки на продавачката.

„Как ли живеят богатите? – запита се тя в този момент. – Изглеждат толкова безгрижни.“

– Богатите също плачат – подхвърли младежът, сякаш прочитайки мислите ѝ.

– Моля? – попита Стела, почти обидена, че момъкът разбра за какво си мисли.

– Богатите също плачат – има такъв сериал. Не си ли го гледала?

– Не. За първи път го чувам.

В този момент пред магазина спря един черен мер-

цедес, ес-класа. „Шефът иде“ – помисли си Стела и като че ли я обзе някаква паника.

– Е, аз съм готов – рече младежът. – Трябва да тръгвам. Чао!

– Чао! – отговори Стела, но имаше странно чувство, като че някаква буца беше заседнала в гърлото ѝ.

В това време от колата излезе един висок и строен мъж, може би на около четиридесет години, със слънчеви очила, спортно облечен, но не крещящо. На Стела ѝ се стори дори, че изглежда елегантно. Той отвори задната лява врата и от там почти изхвърчаха две малки момиченца, около пет-шест годишни, които много си приличаха, и Стела реши, че са близначки. След това мъжът заобиколи колата, отиде пред предната дясна врата и я отвори. След малко оттам се показва една красива млада жена, около тридесетгодишна, облечена в стилна лятна рокля, изпод която се подаваше огромен корем. „Изглежда, че ще се множиме“ – каза си Стела и вътрешно се усмихна, съчувствайки на младата жена за това видимо неудобство. За първи път виждаше семейството на шефа си и беше приятно впечатлена. „Сигурно са щастливи – помисли си тя. – Няма начин да не са щастливи“.

– Здравейте! – каза студентът на цялото семейство, но поглеждайки към мъжа.

– Как е, Ванка? – отвърна мъжът. – Изми ли магазина?

– Току-що свърших.

– А така, а така. Трябва да блестим. За нас – най-добрата услуга. Нали?

– Да, да – отговори момчето и се усмихна. – Чао!

– Чао!

През това време Стела влезе в магазина, чувствайки, че ще бъде неловко, ако стои отпред. Двете момиченца се затичаха към вратата и Стела се уплаши, че ще си блъснат главите в стъклото. Те обаче в последния момент си вдигнаха ръцете напред и почти като хали, нахлуха в магазина. „Явно имат тренинг – реши Стела. – Със сигурност не им е за първи път“.

– Я, да видим кой е дошъл! – с необичайно писклив глас се провика Поли и направи две крачки към тях, после приклепна, за да ги прегърне, разбирайки, че не е подходящият момент да показва задните си части. Стела забеляза, че докато е разговаряла с младежа, Поли беше съблякла черната вечерна рокля и отново си беше облякла дънковата пола и блузката. Зърна също и петната, които ръчичките на децата бяха оставили върху вратата. „Жалко за труда на момчето“ – помисли си тя. В този момент в магазина влязоха мъжът и жената. Стела се почувства малко неловко и усети, че започва да се изчервява.

– Това е Стела, новата ни продавачка – каза шефът, обръщайки се към съпругата си.

Бременната жена пристъпи към Стела и ѝ подаде ръка:

– Здравейте! Приятно ми е. Мария – представи се тя.

Стела също подаде ръка, вече със сигурност знаейки, че лицето ѝ е поруменяло.

– И на мен ми е приятно. Стела – усмихна се и се оттегли малко встрани, за да направи място на же-

ната с големия корем да мине, въпреки че имаше достатъчно пространство.

„Горкичката – помисли си тя. – Сигурно е в деветия месец. Какво ли е усещането да си бременна?“

– Е, как е, момичета? Как беше вчера? – попита мъжът със значително приповдигнат глас, опитвайки се да надвика смеещите се момиченца.

– Ами... добре – каза Поли, – петстотин и осемдесет лева оборот.

Поли отвори касата, разбирайки, че трябва да даде парите на шефа си, без да чака втори намек за това.

– От днес пускаме петдесет процента намаление. След малко ще доведе момчетата, да залепят надписите. Вземете да пригответе и тези дрехи.

Сега Стела забеляза, че мъжът държи голям черен найлонов чувал в ръцете си. Тя се почувства длъжна да помогне, така че взе чувала и го понесе към склада. Складът се намирал под нивото на магазина и до него се отиваше по вита стоманена стълба. „Ама че тежи – учучи се тя. – Дано само да не се пребия по тези стъпала“. Успя да светне лампите и да огледа наоколо. Откакто започна работа в този магазин това ѝ беше второто слизване в склада. Просто не ѝ се налагаше. Първият път почти нищо не ѝ направи впечатление, но сега обстановката ѝ се стори твърде подредена и комфортна за склад. Забеляза, че освен обичайните щендери, рафтове, ютия и гладачна маса, в единия ъгъл имаше голям диван, а в другия – душ кабина. Освен това имаше два хубави ароматизатора и не се носеше обичайната миризма на дрехи. Забеляза

също, че до дивана имаше малък хладилник, а също така и телевизор. „Моята квартира изглежда като мизерна дупка в сравнение с този склад“ – учуди се Стела. Искаше ѝ се да остане още малко, за да огледа, но реши, че ако се забави, ще изглежда подозрително. Затова остави тежкия чувал на пода и тръгна да се качва по стълбите. Когато се качи в магазина разбра, че шефът ѝ и семейството му си бяха тръгнали. Поли беше пуснала Джордж Майкъл на стерео-уредбата и се опитваше да приглася, въпреки че го правеше доста фалшиво. Стела усети леко къркорене в стомаха си и си спомни, че не беше закувала сутринта. Имаше пари само за обяд. Погледна към Поли. Знаеше, че тя няма проблеми с яденето, макар че и тя беше студентка – по актьорско майсторство. „Май че се справя по-добре от мен в живота – помисли си Стела. – А и винаги ходи с хубави и скъпи дрехи. Как ли го постига?“ Докато си задаваше тези въпроси, в магазина влязоха две момчета по къси панталони и тениски, които държаха някакви неща в ръцете си.

– Добър ден – каза едното от тях, което на Стела се стори по-симпатично. – Имаме поръчка да залепим тези надписи върху стъклата – петдесет процента намаление.

– Добре-е-е – отвърна Поли, надвесена над едно списание, като се наведе, за да могат още повече гърдите ѝ да се видят. – Действайте по задачите!

Стела забеляза, че Поли се усмихва закачливо. „Сваля ги, значи – реши тя. – След малко сигурно пак ще изпусне нещо на пода“.

– О-хо, вече сте тука!

Стела наостри уши. Гласът ѝ се стори познат. „Шефът – каза си тя. – Кога ли се е върнал?“ Забеляза, че мерцедесът отново беше пред магазина, но този път мъжът беше сам.

– Поли – викна той.

Поли спря да дъвче дъвката в такт с музиката и намали звука на уредбата.

– Да-а-а – отвърна тя.

– Ти ще останеш в магазина, докато момчетата свършат, а Стела ще дойде с мен. Искам да поговоря с нея.

– Добре-е-е – Поли се върна към ритмичното дъвчене на дъвката.

„Какво ли пък иска сега от мене?“ – смути се Стела. Нямахше много време за мислене. Взе си чантата и тръгна след мъжа. В това време в магазина влязоха две клиентки. Стела излезе навън и усети как някаква топла вълна я удари в лицето. „Ама че жега! – учуди се тя. – Септември месец, а такава отвратителна жега“. Почувства, че започва да се поти, но не знаеше дали е от жегата, или е от притеснение. „Дръж се!“ – каза си тя и почти се ядоса на себе си, че се безпокои.

– Обядвала ли си? – попита мъжът и погледна въпросително към нея.

– Не.

Като чу за ядене, се отпусна. Най-последно къркоренето в стомаха ѝ щеше да спре.

– Знаем една механа наблизо, където готвят много добре. Но с колата ще стигнем по-бързо.

Мъжът тръгна към автомобила и Стела го последва. В колата беше доста по-хладно, тъй като климатикът работеше на максимално. Стела се почувства по-добре, но все още имаше усещането, че някакво дълбоко безпокойство се беше настанило вътре в нея. След около пет минути стигнаха до въпросната механа. Мястото ѝ се видя много странно – по-скоро приличаше на някакво подземие, отколкото на ресторант. На слизане по стълбите до ушите им достигна музика, която ѝ се стори, че е гръцка. Мястото беше слабо осветено и Стела се чудеше – какво ли удоволствие намират хората да се хранят в тази дупка.

– Добър ден – посрещна ги един келнер, който имаше вид повече на палячо.

– Добър ден – отвърна шефът ѝ.

– Коя маса ще желаете? – продължи келнерът с професионалния си тон.

Стела се огледа и видя, че има няколко свободни маси.

– Онова сепаре в тъгла – отговори мъжът, но келнерът го погледна малко неловко. – Заето ли е?

– Да – измънка келнерът, вече без каквато и да било следа от професионалния му акцент. – Но за Вас ще направим изключение.

– Благодаря – отговори мъжът и се отправи към въпросното сепаре, последван от Стела.

След малко келнерът дойде и остави две менюта на масата, стараяйки се да остане професионално незабелязан. Стела взе едно от менютата и набързо го прегледа. Беше толкова гладна, че беше готова да яде

каквото и да ѝ сложат. Междувременно келнерът дойде и погледна въпросително:

– Избрахте ли вече?

Мъжът се усмихна леко.

– Първо дамата – каза той.

– За мен пилешка пържола с гарнитура, шопска салата, хлебче и кола.

Келнерът погледна към мъжа:

– А за Вас, господине?

– Две чушки бюрек, снежанка, хлебче и сок от банан.

Стела се надяваше шефът ѝ да не чуе шума, идващ от стомаха ѝ.

– Извинете – каза тя и се отправи към тоалетната.

Нуждаеше се от глътка спокойствие. „Какво ли иска от мене?“ – питаше се тя. В тоалетната хвърли един поглед към лицето си в огледалото. Беше си сложила съвсем малко грим. Не си падаше много по грима. Знаеше, че и така е хубава. Отдръпна се малко назад и отново се погледна в огледалото, като че ли искаше да прецени себе си отдалеч. Висока, стройна, с дълга черна коса, със слабо, леко мургаво от загара на слънцето лице, което се открояваше на фона на бялата ѝ риза, с големи тъмни очи, в които се криеше някаква меланхолия. Много хора ѝ казваха, че в това е чарът ѝ. Всичко беше наред. „Откъде е тогава това безпокойство?“ – питаше се тя.

– Приятен апетит! – каза келнерът с професионалния си глас, поставяйки чиниите на масата, малко след като Стела се беше върнала.

– Благодаря – казаха почти едновременно Стела и мъжът, което ги накара леко да се усмихнат.

През първите няколко минути сътрапезникът ѝ не каза нищо, сякаш искаше да подреди мислите в главата си. Стела също не искаше да говори. След това, за да разведри обстановката, шефът ѝ я попита:

– Свикна ли вече с работата?

– Да, може да се каже.

– Не си много словоохотлива.

– Ами... зависи от темата за разговор.

– Как се сработваш с Поли?

– Ами... добре, да кажем. Разбираме се.

– Тя скоро ще ходи в чужбина, да работи.

– Така ли? – учуди се Стела и стрелна бърз поглед към шефа си. „Значи, затова ме е извикал – помисли си тя, – за да ми каже новината“.

– Да, с някаква театрална труппа. Не ти ли е казвала?

– Не – Стела малко се ядоса на Поли, че е криела от нея.

– Виж, тя ще ни липсва. Много е близка с нашето семейство – мъжът направи пауза, като че ли се затрудняваше да каже нещо. – Това означава, че на теб ще се разчита много за в бъдеще.

„О – помисли си Стела, – нима съм станала изведнъж толкова важна персона?“

– Ето защо ще се наложи още повече да се сближиш с нашето семейство – да опознаеш децата, съпругата ми, мен – продължи шефът ѝ.

– Доколкото си спомням, това не присъстваше в договора – забеляза студентката, хвърляйки тревожен по-

глед към шефа си.

– Това е така, но фактът, че от сто и три момичета, които се явиха на интервюто за работа, се спрях на теб, означава, че съм видял в тебе потенциал да се справиш с тази задача. Освен това заплатата е добра, а и може да бъдеш стимулирана допълнително. Ти си студентка, а студентките се нуждаят от пари, нали така? – мъжът погледна многозначително към Стела, явно очаквайки да види каква ще бъде нейната реакция.

– Ами, честно казано, не знам – Стела се чувстваше малко обърквана. – Мисля, че мога да опитам да дам най-доброто от себе си.

– Така си и знаех – продължи шефът ѝ. – Ти си добро, перспективно младо момиче. Бъдещето е пред тебе. Трябва да се справиш с предизвикателствата в живота. На този свят нищо не се дава даром, трябва да се заслужи.

Мъжът отпи няколко големи глътки от банановия си сок, сякаш се опитваше да преглътне нещо, което беше заседнало в гърлото му. Стела беше изяла почти всичко пред себе си.

– Виждам, че имаш добър апетит – продължи мъжът, леко усмихвайки се. – За деветнайсетгодишно момиче, като тебе, е важно да се храни с пълноценна храна, да развива тялото си, структурата, формите...

Шефът ѝ се прозина, при което си сложи ръката на устата и въздъхна дълбоко. После изпъна ръцете си нагоре, пое дълбоко въздух и бавно се отпусна назад към сепарето, с широко разперени ръце върху обле-

галките. На Стела изведнъж ѝ се стори, че се намира по-близо до шефа си, отколкото беше в началото, но реши, че ще бъде неловко, ако се опита да се отдалечава.

– Та, както казах, от теб се очаква не само да се справяш още по-добре в работата – в което изобщо не се и съмнявам, – но също така и да се сближиш с нашето семейство – с децата, съпругата ми и в твой най-голям интерес, с мен.

Стела почувства, че нещо се движи под мишницата ѝ и притиска лявата ѝ гърда. Учудена, тя погледна надолу и видя ръката на шефа си. Тогава тя се изправи рязко. Лицето ѝ беше пламнало. „Ама че нагъл идиот“ – помисли си тя. Реши, че ще го обиди или ще му зашлеви шамар, но всичко, което се чу да казва, беше:

– Благодаря за обяда. Добър апетит!

После излезе тичешком от механата, проследена от учудените погледи на клиентите и персонала.

II ГЛАВА

„Аз няма да забравя този ден“.
Павел Матев („Спомен“)

Беше един без десет, когато Стела напусна мрачния

хлад на механата. Навън беше много горещо, сякаш слънцето беше спряло на едно място и беше решило да изгори всичко наоколо. Стела почувства, че започва да се поти и мигновено потърси оскъдната сянка, която падаше от околните сгради и дървета. „Ще кажа на съпругата му“ – реши тя, докато вървеше обратно към магазина. „А дали ще ми повярва? – мислите продължаваха да текат като безспирен поток в главата ѝ. – А и с тази бременност... Май ще е по-добре да ѝ го спестя. Тя наистина няма никаква вина“. Внезапно Стела се стресна от позвъняването на телефона в чантата ѝ. „Кой ми звъни пък точно сега?“ – почти го каза на глас, разбирайки, че още не е овладяла гнева си от случилото се.

– Ало? – Стела знаеше, че гласът ѝ звучи малко нервно.

– Добър ден! Госпожица Стела Стоянова? – гласът от телефона ѝ звучеше не по-малко професионално от гласа на келнера в механата, само дето тембърът беше малко по-различен.

– Добър ден! Аз съм.

– Обажда се Вашият кредитен консултант. Искам да Ви напомня за срещата ни довечера в двацет часа.

– Да. Не съм забравила – Стела започна да се съвзема от първоначалното си вълнение. – Във Вашия офис, нали?

– Всъщност, ние ще Ви посетим. Все пак държим на дискретността, а и ще бъде по-удобно за Вас.

– Ами-и-и, добре – беше малко изненадана от внезапната промяна, но чувстваше, че не може да отка-

же. – До довечера, тогава. Ще Ви чакам.

– До довечера, госпожице Стоянова.

Прибирайки телефона си обратно в чантата, Стела инстинктивно потърси плика с парите, който трябваше да даде на кредитния консултант. Намери го на дъното на чантата и въздъхна с облекчение, че всичко е наред. След няколко минути стигна до магазина, където работеше, виждайки Поли отпред с цигара в ръка.

– Защо си сама? – Поли я гледаше учудено.

– Ами-и-и, просто исках да повървя малко – сконфузено отвърна Стела, опитвайки се да прикрие раздразнението си от въпроса.

– Искаш ли кафе? – попита Поли.

– Ами-и-и...

– Споко! Аз черпя – каза Поли, недочаквайки отговора на въпроса. – Но ти ще го купиш. Не ми се ходи до кафенето в тази жега.

– Добре.

Стела взе с неохота двата лева, които Поли ѝ подаде. Влизайки в кафенето, усети как няколко мъжки погледа се отправят към нея. Не беше облечена предизвикателно като Поли, но знаеше, че женствеността ѝ се откроява достатъчно ясно, макар и по един ненапащив начин.

– Добър ден – каза тя на бармана.

– Добър ден – отвърна той, като леко ѝ се усмихна.

– Какво да бъде?

– Две дълги кафета с течна сметана.

– Веднага – рече барманът, смигвайки към Стела и

тутакси се втурна да прави кафетата, вършейки всичко с професионална бързина и точност. „Колко ли кафета прави на ден?“ – зачуди се Стела. Почувства се неловко, докато чакаше за кафетата, защото знаеше, че мъжките погледи продължават да изучават тялото ѝ. „Тези мръсници няма ли да престанат?“ – помисли си тя и погледна настрани, към стената, върху която бяха окачени няколко картини. От една страна се дразнеше, че я оглеждат, но от друга – беше доволна, че забелязват привлекателността ѝ. Но онова, което видя в картините, още повече я смути. На всяка картина имаше мъж и жена с монголоидни физиономии, които правеха секс в различни пози. „Камасутра – помисли си Стела, вече наистина ядосана. – Тези животни само за това ли мислят?“

– Заповядайте – каза барманът, подавайки кафетата с доволна усмивка, явно горд, че Стела е разгледала картините му.

„Какъв безсрамник!“ – реши тя, докато излизаше от кафенето, без да отговори нищо. Пред магазина отново видя колата на шефа си и споменът за механата се върна в нея. „Какво ли прави пък сега тука?“ – възмути се тя. После реши, че шефът ѝ може да е някъде в района, а не в магазина. „Колкото по-рядко го виждам, толкова по-добре“ – каза си Стела, докато влизаше вътре.

– Дълго, нали? – попита Поли, вдигайки си главата от списанието, което разглеждаше. – С течна сметана?

– Да – отговори Стела, вече преодоляла притеснението от виждането на колата на натрапника.

Тя подаде кафето и сметаната на Поли и си остави чантата под бюрото, върху което Поли четеше списанието.

– К'во ще кажеш? – Поли погледна към Стела и ѝ посочи някаква снимка в списанието.

– Какво е това? – попита Стела.

– Дрезден. След три седмици ще ходя там, да играя театър.

– Сериозно ли? – попита Стела, опитвайки се да прикрие възмущението си, че Поли чак сега ѝ казва.

– Ами че как? Аз на несериозна ли ти приличам? – Поли направи пак някаква физиономия и Стела се зачуди дали не се опитва да имитира Тина Търнър.

„Как ли ще се оправям сама – запита се Стела – с този нагъл мръсник, дето ми пуска ръце?“ После реши, че не бива да позволява на мрачните мисли да я обземат и се замисли за нещо по-позитивно. „Поне си платих семестъра – каза си тя. – Довечера ще върна заема и всичко ще е наред. Няма да позволя на този женкар да ми управлява живота. Дори и да ме изгони от магазина, ще си намеря нова работа.“

– Какво си се оклюмала? – измънка Поли. – Ще се справиш и сама. Пък и шефът е много готин. Ще ти намери и нова колежка. Не се притеснявай!

– Щом казваш – Стела се насили да се усмихне.

– Има дрехи за гладене – каза Поли. – Слизам долу, да ги оправя.

– Добре.

Поли взе чашата с кафето и се запъти към витата метална стълба. Стела чуваше отброеното тракане на

токетата на сандалите ѝ по стъпалата, докато слиза-ше надолу. После се чу познатото скърцане на врата-та на склада. Не след дълго от склада долетяха звуци-те на силна музика. „Това си е Поли – помисли си Стела. – Типично в нейн стил.“ След това започна да оглежда магазина. Видя ѝ се добре подреден, зареден с хубави, стилни дрехи. Сякаш всичко си беше на мя-стото. „След време ще трябва сама да се справям с всичко това“ – помисли си тя, осъзнавайки отговор-ността, която щеше да легне върху плещите ѝ.

– Добър ден.

Стела панически погледна към вратата. Беше се за-реяла в мислите си и не очакваше някой да влезе в магазина.

– Добър ден – отвърна тя на младата двойка, която току-що влезе вътре.

– Работи ли магазинът или сте вече в обедна по-чивка? – попита млада жена, на около тридесет годи-ни, облечена в бял ленен костюм и бяла шапка с ши-рока периферия, на фона на които загорялото ѝ от слънцето лице изглеждаше още по-мургаво.

– Да, работи. Заповядайте! – отговори Стела.

Жената се отправи към близкия щендер и започна да оглежда роклите, ризите и туниките. Стела реши, че ще бъде неудобно да гледа към клиентите през цялото време и хвърли едно око към бюрото, върху което беше разтворено списанието на Поли. През то-ва време жената показваше нещо на мъжа, ала след кратък спор помежду им, тя влезе в пробната с една туника в ръцете.

– Е, как е това? – попита тя мъжа с известно колебание в погледа.

– Хм, добре – отвърна той, но Стела усети някаква разсеяност в гласа му.

– Обаче малко ми е тясна – възрази жената.

Мъжът не отговори нищо.

– А дали имате по-голям размер от това? – попита жената с по-висок глас, явно показвайки, че се обръща към Стела.

– Ще видим – отвърна Стела.

Тя пристъпи напред към щендера, от който беше взета туниката. След това добави:

– Като че ли няма. Но ако желаете, можем да проверим и в склада.

Клиентите за миг се спогледаха.

– Добре – отвърна жената. – Ще изчакаме.

– Поли! Поли! – Стела се опитваше да надвика силната музика, която идваше от склада.

„Бон Джоуви – помисли си тя. – Кога пък премина от Джордж Майкъл на Бон Джоуви?“ Поли не отговаряше и Стела разбра, че не е успяла да надмине децибелите на стереоуредбата.

– Поли! Поли! – продължи да вика тя, вече с нотка на отчаяние в гласа си.

От склада не се чуваше нищо друго освен гласът на Бон Джоуви. Стела се замисли за миг. „Какво ли става с Поли, че не ме чува?“ – запита се тя. За миг се подвоуми дали да не слезе до склада, да види какво е станало с Поли. „Не трябва да оставям магазина без надзор“ – помисли си Стела и погледна към младата

двойка. Видяха ѝ се толкова мили млади хора. „Ами ако ѝ е станало лошо?“ – беше следващата мисъл, която не ѝ даваше мира. „Ще ида да проверя“ – реши мигновено тя и се отправи по витата стълба надолу. Щом стигна до вратата на склада, опита се да я отвори, но не можа. „Защо пък е заключена? – запита се тя. – Странно.“

– Поли! Поли! – продължаваше да вика Стела, като същевременно и чукаше по вратата. Напразно. Никакъв отговор. „Как ли се е заключила?“ – запита се тя, но в този момент се сети, че отвътре вратата имаше райбер. „Ами ако ѝ е станало лошо?“ – това предположение отказваше да я напусне. Тогава реши да погледне през ключалката на вратата. Това, което видя обаче, я шокира. Стела отказа да повярва на очите си и се отдръпна назад. След няколко секунди отново реши да погледне, но видя пак същото. Идеше ѝ да извика от отвращение. За момент седна върху най-долното стъпало на стълбата. Гласът на Бон Джоуви продължаваше все така убедително да оглася пространството, но Стела беше като че ли онемяла.

– Мръсници такива! – извика тя отчаяно. – Мръсници такива!

Отново реши да погледне през ключалката, но този път по-продължително. Видя голия задник на шефа си как ритмично се вдига и спуска към дивана, а под него лежеше Поли с вдигнати и разтворени крака.

– Така гладиш, значи, дрехите, а? – възмути се Стела. – Значи, такова сближаване се очаква от мене?!

Стела пак седна върху най-долното стъпало на стъл-

бата. Чувстваше се безпомощна и предадена. После внезапно подскочи. „Ах, клиентите – спомни си тя. – Ще им кажа, че няма по-голям размер.“ Бързо изкачи витата стълба и влезе в магазина, доста запъхтяна, но откри, че мъжът и жената си бяха отишли. „Е, и аз да бях, и аз нямаше да чакам толкова време“ – каза си Стела, отправяйки се отново към стола зад бюрото. „Ах, парите – беше следващата мисъл, която я връхлетя. – Трябва да проверя парите дали са тук.“ Тя панически посегна към чантата си и с разтреперани ръце отвори ципа, след което започна бързо да претърсва всичко.

– Телефонът го няма – изписка тя с тревожен глас, – телефонът го няма... И парите също!

Стела отказа да повярва, че парите и телефонът ѝ не са в чантата.

– Ами сега? – извика тя уплашено. – Какво ще правя?

Младото момиче вдигна чантата с дъното нагоре и изсипа цялото ѝ съдържание върху бюрото, надявайки се, че липсващите неща ще се намерят. Някои от нещата рикошираха в стъклото на бюрото и се затъркудиха по пода.

– Няма ги – отчаяно изстена тя. – Няма ги. Тези мизерници са ги откраднали.

Стела избухна в плач.

– Ще ги намеря тези нещастници – извика тя. – Ще им дам да разберат!

Стела отвори вратата като хала и изхвърча навън, надявайки се да види двамата липсващи клиенти. Отледа набързо наоколо, но не видя никого освен ня-

колко мъже, които смаяно я гледаха от масите на кафенето срещу магазина. Стела отчаяно хукна към тях, при което мъжете още повече се стъписаха.

– Къде отидоха тия? – попита тя запъхтяно заелите най-близката маса.

– Кои? – мъжете се спогледаха в недоумение.

– Тия, двамата, дето излязоха от магазина – изстреля думите Стела с такъв писклив глас, че и тя самата не успя да се познае. – Мъжът и жената?

Единият от мъжете повдигна рамене и учудено погледна към останалите. После попита:

– Вие видяли ли сте нещо?

– Никого не сме видяли – отговориха почти в един глас останалите.

– Защо? – попита пак първият мъж. – Случило ли се е нещо?

– Откраднаха ми парите и телефона – Стела почти изплака отговора.

Мъжете започнаха да цъкат с език.

– Копелета гадни! – каза пак най-близкият от тях. – Колко кинти, ако не е тайна?

– Хиляда лева – измънка момичето, чувствайки, че ще припадне.

– Кофти работа. Искаш ли да се обадим на полицията? – попита пак мъжът.

– Да, ако може.

– Добре.

Мъжът си извади телефона от джоба и след няколко секунди започна да говори. Стела не чуваше нищо от разговора. Беше ѝ притъмняло пред очите и има-

ше усещането, че всеки момент ще се строполи на земята. Видя, че тротоарът идваше все по-близо и по-близо към нея. После почувства твърд удар. После нищо не чувстваше.

III ГЛАВА

„...аз нямам власт да пощадя“.
М. Лермонтов („Измаил бей“)

– Как е името Ви? – полицаят погледна въпросително към Стела.

– Стела Иванова Стоянова.

– Имате ли документ за самоличност?

– Да – каза Стела и подаде личната си карта.

Изминаха няколко минути, през които цивилният полицаи записваше данните от личната карта на Стела и затова не задаваше въпроси. Стела притискаше към челото си марля, изцапана с кръв. „Дано не е голяма раната“ – мислеше си тя, но това, което я тормозеше, беше мисълта – какво ли ще стане с нея.

– Сега ми опишете как изглеждаха хората, които предполагате, че са Ви откраднали парите и телефона – продължи полицаят.

– Ами-и-и – Стела се напрегна да си спомни, – и двамата бяха средни на ръст. Жената беше облечена в бял ленен костюм, с къса черна коса, с тъмни очи, с

тъмна кожа. Мъжът беше с бежови дънки, със светлосиня риза и бяла шапка с козирка. Имаше светла коса, кафяви очи и тъмна кожа. И двамата имаха тен.

– Можете ли да ги разпознаете, ако ги видите на снимка? – отново попита полицаят и изпитателният му поглед се стрелна към Стела.

– Да. Мисля, че да.

– Имате ли камери в магазина? – полицаят погледна въпросително към шефа на Стела.

– За съжаление, все още не – отговори малко гузно шефът ѝ.

Щом чу гласа му, Стела почувства, че сякаш нещо я жегна.

„Ах, тези мерзавци! – помисли си тя, поглеждайки към Поли, която дъвчеше нервно дъвка и гледаше навън през стъклото. – Ако не беше тяхното тъпо чукане, нямаше това да се случи.“

– В колко часа влязоха тези хора в магазина? – въпросът на полицаия стресна Стела.

– Около един и половина – отвърна тя равнодушно.

– Освен Вас други хора виждали ли са ги да влизат и излизат от магазина? – въпросите на полицаия ѝ се струваха безкрайни и безсмислени.

– Говорих с хората от кафенето отсреща, но никой не ги е видял – Стела механично отговаряше на въпросите, вече загубила всякаква надежда, че полицаията може да ѝ помогне.

– Странно – отговори полицаят и се замисли.

– Да, странно – отбеляза Стела.

– А нещо друго изчезнало ли е от магазина освен

вашия хиляда лева и телефонът ви? – попита полицаят и отправи поглед първо към Стела, а след това и към шефа ѝ.

– Ами-и-и... трябва да направим ревизия, за да разберем – отвърна вторият сконфузено.

– Туниката, която жената пробва, също я няма – добави Стела.

– Ще сравним взетите отпечатъци, но тъй като са твърде много, това прави кръга на заподозрените лица изключително голям. Ще трябва да поставите камери, ако искате в бъдеще да имаме по-голяма ефективност в разследването на ситуации като тази – рече полицаят с малко уморен глас и втренчи поглед в шефа на Стела.

– Ще се погрижиме за това – измънка равнодушно последният, очевидно примирил се със загубата на туниката.

– Ето, подпишете това – каза полицаят, обръщайки се към Стела и ѝ подаде лист хартия, върху който беше написал показанията ѝ.

– Ще Ви уведомим, ако стигнем до някакъв резултат – заяви полицаят, прибирайки нещата в куфарчето си. Отправяйки се към вратата, той се обърна и промълви:

– Довиждане.

– Довиждане – отговори почти в един глас Стела, шефът ѝ и Поли.

„И сега какво? – запита се Стела. – Как ще дам парите на кредитния консултант?“ Усети, че отново я обзема чувство на гняв към Поли и шефа ѝ.

– Вземи – гласът на последния я стресна в този неприятен момент на размисъл.

Стела повдигна очи към него и видя, че държи в ръката си банкнота от двадесет лева. Тя не знаеше какво да отговори.

– Изморена си. Днес ти дойде много. Вземи такси и се прибери, да си починеш. Аз и Поли ще останем и ще направим ревизия – добави той, правейки неуспешен опит да прикрие нотката на вина в гласа си.

Стела взе парите с неохота, нарами чантата си и се отправи към вратата.

– Довиждане – измънка тя, без да поглежда към тях.

– Довиждане – отвърнаха шефът ѝ и Поли.

Стела тръгна нагоре по улицата. Слънцето беше вече по-поносимо и на нея ѝ се стори, че дори беше леко захладнало. „Какъв скапан ден!“ – помисли си тя. Изведнъж тя се стресна от внезапен шум и свирене на спирачки и автомобилни гуми.

– Къде ходиш ма, курво?

Стела се обърна рязко наляво и видя едно бяло аути, което беше спряло на един метър от нея.

– Къоравя ли си, че вървиш на червено?

Сега тя забеляза, че през шофьорската врата на аудито се бяха показали една рунтава, космата глава със слънчеви очила и голяма ръка с дебели пръсти, върху които лъщяха няколко златни пръстена.

– К'во ма гледаш кат' крава ма? Да ти го начукам! – подължаваше гневно да бълва косматата глава.

Стела полека-лека започна да разбира какво се е случило. Беше тръгнала да пресича на червено на

светофара. „Ама какви ги върша?“ – ядоса се тя на себе си.

– Извинявайте! – рече тя и направи няколко бързи крачки, щом се огледа и видя, че не минават коли.

– Кучка такава! – изсъска шофьорът на аудито и потегли рязко със свирене на гуми, веднага щом Стела се отмести.

Стела продължи да крачи нервно по тротоара. Минувачите я оглеждаха с нескрито любопитство, явно учудени от охлузеното ѝ чело и подутите очи. Това още повече я дразнеше и тя почувства, че напрежението в нея започва да расте. „Дръж се! Дръж се!“ – повтаряше си тя, опитвайки се да запази самообладание. „Нека си гледат. Много важно!“ – каза си тя, решавайки да не обръща внимание на подозрителните погледи. „Ще мина през парка – реши тя. – Искам да се поразходя“. Стела тръгна надясно, но вече с по-бавно темпо, сякаш усещайки момент на облекчение. В парка минувачите не бяха чак толкова много, колкото по булеварда. Видя едно място, където някакъв човек продаваше пуканки. „Ще си взема пуканки“ – каза си тя, опитвайки се да не мисли за случилото се през деня.

– Пуканки и минерална вода – каза тя на опърления от слънцето нисък белокоос човек, който продаваше пуканки.

– Добре – отвърна нисичкия човек и започна да ги приготвя.

Стела се огледа наоколо. Навред виждаше тичащи деца, а също и млади, и по-възрастни жени, които се

опитваха да ги догонят или подвикваха нещо след тях. Стела забеляза едно малко момиченце с близалка в устата и малка жълта топчица в ръцете, което се смееше на висок глас и подтичваше с неуверени крачки пред млад мъж с очила. За миг детето стъпи накриво, загуби равновесие и падна на земята, при което близалката изхвърча от устата му, а малката жълта топчица отиде в краката на Стела. Младата студентка веднага се наведе, за да вземе топчицата, и насилвайки се леко да се усмихне, я подаде към вече разплаканото момиченце. Детето обаче вместо да вземе топчицата, вдигна ръчички към младия мъж и заплака:

– Тате-е-е!

Бащата се наведе, за да го прегърне, опитвайки се да го успокои за няколко секунди. После вдигна поглед към Стела.

– Заповядайте! – каза Стела и му подаде топчицата.

– Благодаря! – отвърна той и я взе от ръката ѝ.

– Заповядайте! Два и петдесет – Стела се сепна от думите на продавача на пуканките.

– Мерси! – отговори тя, взимайки пуканките и минералната вода, след което подаде банкнотата от двадесет лева, която нейният шеф ѝ беше дал.

Белокосият човек се почеса за миг по главата и върна рестото на Стела, после се усмихна, казвайки:

– Най-вкусните пуканки за най-хубавото момиче!

Стела направи отчаян опит да се усмихне и се отправя към една пейка в далечината, под сянката на две дървета. Тя седна на пейката и погледът ѝ се за-

рея безцелно сред движещите се хора. Пуканките ѝ харесаха много. „Май човекът ще се окаже прав за пуканките си – каза си тя. – А дали ще се окаже прав и за мене?“ След това се ядоса на себе си, че позволи на такива глупави въпроси да ангажират вниманието ѝ. Погледът ѝ се спря отново върху бащата и малкото момиченце. Спомни си за своето детство. Всички казваха, че като малка е била доста палаво дете, но после е станала кротка. Спомни си, че обичаше да си играе с баща си. Когато беше малко момиченце вярваше, че има най-прекрасния баща на света. „Татко, къде си сега?“ – помисли си тя и усети, че съзлите ѝ отново започват да напират. В детството си винаги търсеше помощ от баща си и той винаги ѝ помагаше. „Къде си, татко? Помогни ми!“ – почти го каза на глас и почувства как една сълиза се стече по лицето ѝ. Усети как мрачните мисли отново се опитват да я превземат. „Какво ще стане със следването ми?“ – запита се тя. „Платих си семестъра, а сега как ще върна парите?“ – мислеше си тя. „И какъв е този кредитен консултант? Каква е тази лихварска фирма? Ах, защо не ми дадоха кредит от банката, а трябваше да се занимавам с тези лихвари?“ – въпросите продължаваха безспирно да текат в главата ѝ. Стела забеляза, че малко по-нагоре някакво момче беше седнало върху една пейка и правеше движения върху някаква плоскост, като от време на време поглеждаше към нея. „Ама че досадник!“ – помисли си тя, щом разбра за нескрития интерес на хлапака към нея. След малко момчето стана от пейката, върху която седеше, и се

отправи към Стела, която съвсем се стъписа, забелязвайки, че идва към нея.

– Заповядайте! – каза момчето, усмихвайки се любезно и подавайки ѝ лист хартия. – Това е за Вас.

Стела не знаеше какво да отговори и за няколко секунди го гледаше смаяно. Но после, изненадана от недовкото мълчание, взе листа и каза:

– Благодаря!

Момчето отново се усмихна ведро и тръгна обратно към пейката, където преди това седеше. Стела погледна към листа и видя рисунка на себе си – как яде пулканки и гледа замислено напред. Отначало се ядоса на момчето за това, че беше успяло да улови нейните настроения и да ги пресъздаде върху листа, но после реши, че рисунката ѝ харесва и ще я задържи за спомен. „Толкова ли съм тъжна?“ – запитва се тя, поглеждайки към образа си в рисунката. Но дори и в тази тъга имаше красота, която всеки можеше да забележи. „Даже и часовника на ръката ми е нарисувал“ – учуди се тя и погледна към часовника си. „Закъснявам – помисли си тя панически, отправяйки се с бързи крачки към автобусната спирка. – Седем и двайсет. Как можах така да се отплесна?“ Реши да пътува с автобуса, а не с такси. „Нямам никакви други пари – помисли си тя. – Трябва да ги пестя“. Купи си билет и след малко дойде автобусът. Трудно успя да си проправи път сред навалицата от хора, която се беше образувала в автобуса. „Прашен, горещ и смърдящ – както винаги“ – каза си Стела, опитвайки се да се добере до перфоратора. Въздъхна с облекчение, ве-

днага щом успя да си продупчи билетчето. „Джебчийките“ – беше следващата мисъл, която ѝ мина през ума и тя инстинктивно прегърна чантата си, подозрително поглеждайки към мургавите момичета около себе си, решавайки, че няма да позволи да ѝ отмъкнат и последните пари.

– Като макарони в тенджерата сме се наврели – изгълва един дебел глас, който ѝ се стори познат. – Селяни такива!

Стела обърна глава и позна дебелата сърдита госпожа, която беше срещнала сутринта. Сега дрехите ѝ изглеждаха още по-намачкани и миризмата на пот, която идваше от нея, изгълваше атмосферата наоколо. Сърдитата госпожа държеше кърпичка в ръката си, с която отчаяно се опитваше да насмогне да попива потта, която изобилно се отделяше от челото ѝ. Стела почувства, че нещо мокро се залепи за гърба ѝ. Без да се замисли, тя се опита да се освободи от хватката на заобикалящата я тълпа. Знаеше, че мокрото нещо, което я притискаше, беше напоената с пот рокля на дебеланата, но всичките ѝ опити да се освободи от нея бяха напразни. Стела почувства, че едва диша в горещия, задушен и миризлив автобус. „Дано да издържа, дано да издържа“ – повтаряше си тя, усещайки, че дишането ѝ става все по-затруднено. Изведнъж автобусът спря и се чу силно свистене, след което вратите се отвориха. След малко хората започнаха да слизат. Стела почувства, че може да диша малко по-спокойно. Най-после успя да се отърве от мократа рокля на мастодонтката и панически се опита да си

намери място някъде по-надалеч. „Още три спирки – каза си тя, – още три спирки“. Автобусът отново започна да се пълни от качващите се хора и Стела отчаяно се опита да се задържи, сграбчвайки с всички сили тръбата, до която беше успяла да се добере. „Слава Богу!“ – каза си тя, веднага щом разбра, че е успяла да запази известна дистанция от дебилата госпожа. След малко обаче с ужас установи, че миризмата на пот се беше смесила с миризма на чесън, а силният шум от двигателя на автобуса вече беше сериозно конкуриран от шумотевицата, която създаваха слушалките на уокмена на младежа пред нея. Стела повдигна очи възмутено, но срещна свирепия поглед на рижавия младеж, който дъвчеше дъвка настървено, полагайки неуспешни усилия да неутрализира миризмата на чесън, която идваше от него. „Сигурно е ял шкембе-чорба“ – помисли си Стела с отвращение. Но това, което повече я отврати, бяха безбройните татуировки по неговото тяло, които се подаваха изпод потника и късите камуфлажни панталони, с които беше облечен, на фона на които още по-нелепо изглеждаха огромните, високи зимни обувки, с които беше обут. След малко Стела се убеди, че миризмата, която идваше от обувките му, е не по-малко отблъскваща от миризмата на чесън, която излизаше от устата му. „От трън, та на глог“ – помисли си студентката, докато разглеждаше обещите, които висяха от ушите, носа и веждите на шумния младеж. Тя още повече се учуди, забелязвайки, че обещата от дясното му ухо беше свързана с обещата на носа му посредством сребърно

синджирче, което подрънкваше при всяко влизане на автобуса в дупка или неравност. „Може да си изпере миризливите гащи и да си ги просне на синджирчето“ – помисли си Стела, отвращавайки се от гледката, но не можеше да отрече, че вече диша малко по-спокойно.

След няколко минути слезе от автобуса, с мъка проправяйки си път сред навалищата. Хвърли бърз поглед към часовника си, щом стъпи на земята. „Осем без пет – каза си тя. – Трябва да побързам“. Квартирата ѝ се намиреше близо до спирката, така че успя да стигне навреме. Отключи малко трудно вратата, може би защото пръстите ѝ трепереха от напрежение. „Какво ще им кажа сега? – питаше се тя. – Какво ще им кажа? Че са ми откраднали парите ли? Дали ще ми повярват?“ Идваше ѝ да заплаче от отчаяние. Докато още си задаваше тези въпроси, чу се внезапно позвъняване, което идеше от вратата. „Започва се – каза си тя. – Ах, ако можех да изчезна...“ Позвъняването се повтори и Стела с неохота се отправи към вратата.

– Добър вечер! – каза висок слаб русоляв млад мъж, когато Стела отвори вратата.

– Добър вечер! – отвърна Стела с колеблив глас.

– Дойдох, както и Ви обещах – мъжът погледна въпросително към Стела.

– Да – измънка тя, свеждайки поглед надолу, с видимо нежелание да говори.

– Няма ли да ме поканите? – попита той учудено и вторачи поглед в нея.

– Да. Заповядайте – рече тя смутено.

Стела отвори по-широко вратата и се отдръпна малко назад, за да може младият мъж да влезе. Квартирата ѝ представляваше гарсоньера, която беше съвсем семпло обзаведена, при това със стари, очукани мебели, което при други обстоятелства би я накарало да се чувства неудобно, но сега не това беше причината за нейното притеснение.

– Заповядайте тук – Стела посочи вратата на хола.

Стаята беше с избелели от слънцето тапети, на фона на които се открояваха три стари гоблена. На пода имаше стар дървен паркет, отчасти покрит с овехтял, леко окъсан по краищата килим. В единия ъгъл имаше неголямо легло, покрито с ново червено одеяло, а недалеч от него – стара кухненска маса с три вехти, похабени от употреба дървени стола. Мъжът не беше особено въодушевен от обстановката, макар че се опита неуспешно да го прикрие. Той забеляза една голяма черно-бяла снимка на симпатичен тридесет-тридесет и пет годишен мъж и за да разведри атмосферата, попита:

– Това приятелят Ви ли е?

– Не – отговори Стела. – Баща ми.

– Много е млад – учуди се кредитният консултант.

– Да – добави тя натъжено, – почина млад, на тридесет и пет, при катастрофа.

– Много съжалявам – каза сконфузено мъжът, явно неочаквайки такъв отговор.

– Няма защо – отвърна Стела, преодоляла донякъде притеснението си. – Мога да Ви предложа само кола.

– Да, може – съгласи се кредитният консултант и седна на един от столовете, оставяйки куфарчето, което носеше, на пода, леко допряно до стената.

Стела донесе от кухнята две високи стъклени чаши и голяма пластмасова бутилка кола, която не беше пълна до горе. След това наля в една от чашите и я поднесе към господина:

– Заповядайте!

– Благодаря! – отвърна кредитният консултант и взе куфарчето в скута си, отвори го и извади от него лист хартия и химикалка.

„Започва се“ – помисли си Стела, докато наливаше кола и в своята чаша. Мъжът отпи малко от чашата, видимо доволен, че напитката е охладена, поизкашля се леко, за да сложи професионалния си тон, а може би, за да привлече вниманието към себе си и каза:

– Това е нашият договор с Вас, според който ние сме Ви отпуснали хиляда лева кредит, лихвата по който е двеста лева и е била удържана в самото начало, а главницата трябва да бъде възстановена от Вас най-късно днес.

Мъжът погледна въпросително към Стела, която междувременно беше навела глава. Той се учуди на нейното мълчание и добави:

– И така, очаквам тези хиляда лева да ни бъдат възстановени сега.

– Аз, аз – изхлипа Стела – всичко ще Ви обясня. Днес имах парите, но ми ги откраднаха в магазина. Аз не съм виновна... Нали разбирате?

Стела погледна умолително към господина.

– Това не е наш проблем – професионалният тон на мъжа беше примесен с нотка на раздразнение, а втренченият му поглед показваше, че с големи усилия успява да задържи гнева си. – Това е Ваш проблем. Ние Ви дадохме парите, а сега си ги искаме обратно.

– Моля Ви да ми дадете известна отсрочка – Стела едва сдържаше съзлите си. – Не мога да Ви дам сега парите, колкото и да искам.

– Без циркове моля! – мъжът избухна, нямаше вече и следа от професионалния му тон. – Искаме си парите сега. Откъде ще ги намерите – това нас не ни интересува. Ние сме бизнесмени. Лигавщини на нас не ни минават.

– Моля Ви, разберете ме! Всичко ще Ви върна, но не мога точно сега. Моля Ви! – Стела погледна отчаяно към кредитния консултант.

– Това ли да отговоря на господин Сергеевич, управителя на нашата компания? – в погледа на мъжа вече имаше презрение. – Това ли да му кажа? Пред него тези номера не минават. За Ваше добро е да намерите тези пари до утре вечерта, иначе ще съжалявате цял живот. Имате приятели, имате роднини. Намерете парите! И не се опитвайте да се криете! Ще Ви намерим, където и да сте.

Кредитният консултант нервно прибра листа и химикалката в куфарчето си и се отправи към вратата. Стела чу как той затръшна вратата след себе си и как токовете на обувките му трескаво затракаха, докато слизаше по стълбището. Съзлите по Стелиното лице бързо запрепусаха, като че ли опитвайки се

да не изостават от темпото на тракащите токове, падайки ту на покривката, ту в чашата с кола.

– Нищо не мога да направя – плачеше тя. – Нищо не мога да направя, нищо не мога да направя ...

Тъмната напитка в чашата вече преливаше и една тънка струйка се спусна стремително надолу, маркирайки отпечатъка от дъното на чашата върху бялата платнена покривка. Безжизненият поглед на мъжа от чернобялата снимка продължаваше да гледа все така безстрастно от ъгъла на стаята, тишината на нощта беше нарушавана от пристигащият отдалеч кучешки вой и от жалното хлипане на Стела, а петното върху покривката ставаше все по-голямо и по-голямо.

**АКО ЖЕЛАЕТЕ ДА ПРОЧЕТЕТЕ ЦЯЛАТА КНИГА,
МОЖЕТЕ ДА Я ЗАКУПИТЕ В КНИЖАРНИЦИТЕ В
УДОБЕН ДЖОБЕН ФОРМАТ НА ЦЕНА 8,90 ЛВ.**